

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

המאכלים מונחים מוכנים, וצריכים רק מזלג וכפית, ו... "טאפארו דא פלאחו" - לצרף את המזלג או הכפית אל המאכל, לפתוח את הפה, לעשות ברכה ולאכול את המאכל

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' יתרו, י"ט שבט
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שצמ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה

שגלוב

נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות

ביום ד' תשרי ה'תרח"צ

ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות

זוגתו הרבנית מאריאשא שתליט"א

לאריכות ימים ושנים טובות

ומתוך בריאות הנכונה

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

שלושה שלבים ותקופות בדור של נשיא דורנו

תקופה א': יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) - סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין ● תקופה ב': היום למחרתו - יום אחד עשר לחודש אחד עשר, ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השביעי מרבנו הזקן ● תקופה ג': לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר ● משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט, וליל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית

דבחי' אחד עשר בתוך עשר, שהתחנתים (בחי' עשר) מצד גדרם הם יהיו מוכנים ומוכשרים לקבל את הגילוי דעצמותו יתברך (אחד עשר).

ויש לומר שזה מרומז ביום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שאז "כל מעשיו ותורתו ועבודתו" נמצאים בגלוי ובשלימות) - יום העשירי בחודש האחד עשר: הגילוי אור (יום³) של עשירי קשור ובא יחד עם (החודש מלשון) חידוש⁴ של אחד עשר (שלמעלה מסדר השתלשלות), (החודש מלשון) חידוש של אחד עשר נמשך בתוך הגילוי אור (יום) של עשירי.

א. דובר פעמים רבות אודות החידוש והעילוי הנפלא של דורנו - הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה - שהוא מכיל בתוכו את גמר וסיום "מעשינו ועבודתינו"¹ של בני" במשך כל הדורות שלפני זה, לגמור את הבידורים האחרונים בגלות, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר² - "לצחצח את הכפתורים"; העבודה שלנו מתבטאת בהבאת הגאולה בפועל בשביל דור זה ובשביל כל הדורות שלפני זה!

זאת אומרת, שבדורנו זה מסיימים את מעשינו ועבודתינו של בני" במשך כל הדורות, להמשיך (ע"י עבודת התחנות) את הגילוי

(3) כמ"ש (בראשית א, ה) "ויקרא אלקים לאור יום".
(4) ראה ראב"ע בא"ב, ד. ס' השרשים לר' יונא בן גנאח ולהרד"ק ערך חדש.

(1) תניא רפ"ז.
(2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

צילום מההגהה השני' של השיחה:

דערפון גופא מובן אז איריש איר א לשון חול (אזוי ווי אלע זבעים ליון) - אעפ"כ, פון דעם וואס צווישן איר זבעים ליון איז בהשגחה נרתיק הוקא די (איריש) געווארן די ספראך וואס רוב אידן ריידן אין איר, איז א ראי' (כנ"ל) אז אין איר איז דא א פעלה לגבי אנדערע ליטוניה. די נאך א פעלה אין ^{ה'ת"ק} שפראך פון איריש - אז זיי האט א סיבות ליינען די די התגלות פון פנימיות התורה. כידוע וואס דער אלטער רבי ברענגט אין אגה"ק¹⁴. אז "רבעש"ס זיל הי' אוסר די'ה בל"ה¹⁵ ולא בל"ה"ק". וידוע אז אזוי איר איר געווען די הנהגה פון תלמידו הרב הסגיד, פון ס"ק אדמו"ר הזקן און פון די רביים שלאחריו ביז כ"ק מו"ח אדמו"ר-אז זיי פלעגן זאגן חסידות דגא"א בל"ה"א, אויף איריש, און נאכמער: כפ"י פון פארשטיין די אמיתית הכוונה פון די "דברי תורה" פון רבותינו נשיאינו איז ניט מספיק לערנען זיי רבי זיי זיינען איבערגעזעצט געווארן אין לשון קודש¹⁶, און פון די אנקומען צו די ווערטער וואס זיי האבן געזאגט אויף איריש, כמובן מאגה"ק שם.

המשך הפענוח מעמוד 12:

ואע"פ אז דער טעם פון דעם וואָס מען האָט גערעדט אין איריש און ניט בלשון קודש איז בכדי צו ניט נוצן לשון קודש אויף עניני חול¹⁰, איז דאָך דערפון גופא מובן אז איריש איז אַ לשון חול (אזוי ווי אַלע זבעים לשון) -

אעפ"כ, פון דעם וואָס פון צווישן אַלע זבעים לשון איז בהשגחה פרטית

זיכער ניט צופעליג, מקרה נקרה, ובפרט - אַזאַ ענין חשוב ווי שיעורים בתורה אין ישיבות און שקו"ט בזה וכו' וכו',

איז דוקא זי (איריש) געוואָרן די שפראַך וואָס רוב אידן ריידן אין איר, איז אַ ראי' (כנ"ל) אז אין איר איז דאָ אַ מעלה לגבי אַנדערע לשונות.

ד. נאָך אַ מעלה אין דער שפראַך פון איריש - אַז זי האָט אַ שייכות מיוחדת צו דער התגלות פון פנימיות התורה.

כידוע וואָס דער אַלטער רבי ברענגט אין אגה"ק, אַז "הבעש"ט ז"ל הי' אומר ד"ת בל"א ולא בל"ה"ק". וידוע אַז אזוי איז אויך געווען די הנהגה פון תלמידו הרב המגיד, פון כ"ק אדמו"ר הזקן און פון די רביים שלאחריו ביז כ"ק מו"ח אדמו"ר אז זיי פלעגן זאָגן חסידות בל"ה"א, אין איריש.

און נאָכמער: בכדי צו פאַרשטיין די אמיתית הכוונה פון די "דברי תורה" פון רבותינו נשיאינו איז ניט מספיק לערנען אַזוי ווי זיי זיינען איבערגעזעצט געוואָרן אין לשון קודש דורך אַנדערע, און מען מוז אַנקומען צו די ווערטער וואָס זיי האָבן געזאָגט אין איריש, כמובן מאגה"ק שם.

בלשון פולני והטעם . . דע"י דיבור קדוש בשפת המדינה מבררים האומות".
(10) ראה מכ' שבעה ע"ה 6 בארוכה.

צילום מההגהה הראשונה של השיחה:

כ"ה תמוז ה'תשנ"א.

א. אויף "ואלה המספדים אשר חשים לפניהם" (וואס כען הויבט אן ליצען צו מנחה) זאגט די גמרא אז דער ליבוך החורה סיס תלמידים דארף זיין אין אופן פון "להראות לו פנים". ובלשון פון אלסן רבי'ן: "לשום לפניהם סעס הכיישב הלמוד ומשימו בלבם".

פון דעם איז מובן (ובכ"ס) אז בעקע עס זיינען דא תלמידים וואס פארשטייען ניס קיין לשון קודש, אדער אז זייער ידיעה אין לשון קודש איז אין אזא אופן אז עס וועט פעלן בא זיי אין דעם "להראות לו פנים" - א (כען אכט) כהוייב צו איבערזעצן פאר זיי די ענינים שבתורה און אויך דעם ביאור פון די ענינים (דעם "סעס הכיישב הלמוד"), אויף זייער שפראך.

ב. דאס איז פון די סעפים אויף דעם וואס כ"ק מו"ח אדמו"ר - דער בעל ההילולא פון עשירי סעס - האט געשריבן פאפריס און שיהנה אויך אויף אידיש, און האט זיך געהאלטן געווען אז מען זאל איבערזעצן ענינים פון פנימיות התורה אויך אויף אנדערע שפראכן. "בשבעים לשון" [באופן אז עס זאל זיין ניס נאר א איבערזעצונג נאר אויך דער פירוש הרב] און (אויך און) ווען פירוש הרב זאל זיין בשבעים לשון - בכדי אז די ענינים/פון פנימיות התורה זאלן אנקומען, און איז אן אופן פון "להראות לו פנים", אויך צו די אידן וואס פארשטייען ניס (לעה עתה) קען לשון קודש און אפילו ניס קיין אידיש -

ג. נוסף אויף די אנדערע סעפים וואס זיינען דא אין דעם: דער בירור פון די סעפים לשון, וכיו"ב. אין די סעפים לשון גופא - זיינען דא געוויסע לשונות וואס האבן אין זיך א פעלה מיוחדת, און ווי מען געפינט אין גמרא בנוגע לשון ארמית און לשון יונית.

וויש לומר, אז ע"ז איז אויך בנוגע צום לשון וואס ווערט אנגערופן אידיש. ווארט פון דעם גופא וואס רוב ישראל געפירט צו "בנות" און אידן גדולי ישראל, האט גערעדט אויף דער שפראך (ביז אז די ווערט אנגערופן "אנדיש") - איז א ראי' אז אין איר איז דא א בעלה לגבי אנדערע שפראכן. וואע"פ אז דער סעס פון דעם וואס מען האט גערעדט אויף אידיש און ניס בלשון קודש איז בכדי צו ניס נוצן לשון קודש אויף עניני חול, איז דאך דערפון

אין דעם פון דעם וואס רוב ישראל געפירט צו "בנות" און אידן גדולי ישראל, האט גערעדט אויף דער שפראך (ביז אז די ווערט אנגערופן "אנדיש") - איז א ראי' אז אין איר איז דא א בעלה לגבי אנדערע שפראכן.

ב. בדור זה של נשיא דורנו גופא קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות - שלושה שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"שיו"ד) - סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו - יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחר ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א⁵) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות"⁶ של הדור השביעי מרבנו הזקן (או דור התשיעי מהבעש"ט). (ג) התקופה לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

ויש לומר, ששלוש תקופות אלו מביעות בכללות שלוש דרגות בסיום העבודה דלעשות לו יתברך דירה בתחתונים, המשכת בחי' אחד עשר בבחי' עשר (כי בכדי שזה יהי' בגדרי התחתונים צריכה העבודה להיות דרגא אחר דרגא מלמטה למעלה):

(א) העבודה - עד סיום ושלמות העבודה - בעולם, בדרגת "עשר", בכדי להכין את העולם לקבל את הגילוי ד"אחד עשר" (אלקות שלמעלה מעולם), ושהוא לא יתבטל ממציאותו (כפי שהי' במתן תורה). אבל בזה הרי בעיקר בהדגשה ובגלוי הוא ענין ה"עשר", אלא שב"עשר" גופא - כפי שהוא נעשה כלי ל"אחד עשר". ובאופן שעדיין ניכר הבדל בין "עשר" לבין "אחד עשר", מהאי טעמא גופא שזה צריך להיות בגדרי התחתונים, והרי התחתונים הינם עדיין בדרגא של "עשר" (ולא "אחד עשר").

(ב) הגילוי של "אחד עשר" עצמו, עד ש"עשר" מתעלה ל"אחד עשר". ז.א. ש"אחד עשר" פועל גם ב"עשר", אבל בעיקר נרגש הגילוי ד"אחד עשר" (וה"עשר" נכלל ונהי' חלק מ"אחד עשר").

(ג) שלימות החיבור והיחוד של "עשר" (מצד ענינו הוא) ו"אחד עשר" (מצד ענינו הוא), שהתחתונים מצד ענינם הם נעשים דירה לו יתברך, לעצמותו ית'. ביחד עם זה שזוהי דירה לו יתברך (אבל עדיין כדבר נוסף כביכול על הדייר עצמו, כאשר הוא נשאר בדרגת עשר שהיא דבר נוסף על האחד עשר) - נעשית הדירה בתחתונים לדבר אחד עם הדייר, ובלשון הידוע⁸: היש הנברא הוא (דבר אחד עם) היש האמיתי⁹.

ויש לומר ששני הענינים האחרונים הם כנגד שתי דרגות ב"אחד עשר" גופא: אחד עשר שהוא עדיין בערך ושייך לעשר (ולכן אופן הפעולה של ה"אחד עשר" על דרגת עשר היא או באופן של ביטול (כפי שהי' במ"ת), או באופן שעשר מצ"ע נשאר סו"ס מציאות אחרת מאחד עשר); ואחד עשר שמרמז על

7) ראה סה"מ תקס"ה ח"א ע' תפט. הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32.
8) ביאורי הזר (לאדהאמ"צ) בשלח מג, ג ואילך. וראה ד"ה ולקחתם לכם תרס"א (ע' קצז).
9) ע"ד החידוש ד"אין עוד מלבדו" (ואתחנן, ד לה) לגבי "אין עוד" (ואתחנן שם, לט), ש"אין עוד" שולל לגמרי מציאות הנבראים, שאין "שום מציאות כלל" ד"ה ולקחתם שם), היינו, ביטול הנבראים לגבי בחי' אחד עשר.
א"כ "אין עוד מלבדו" פירושו (רק) בלעדו "אין עוד" אבל "עמו" ישנה מציאות (ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 202 הערה 86). ואולי יש לומר גם באופן אחר: "אין עוד מלבדו" מורה שיש (עמו) "עוד" מציאות, היינו שעדיין ישנו חילוק בין "עשר" ו"אחד עשר". ולמעלה מזה הוא "אין עוד" שמורה על התאחדות גמורה בין מציאות (העולם) ועצמותו ית' ("עשר" ו"אחד עשר"), כך ש"אין

5) ראה סה"ש תש"נ ח"א ע' 255 הערה 99.
6) ראה סה"ש תשנ"ב ע' 5-293.

אנדערע שפראכן, "בשבעים לשון"⁴ [ובאופן אז עס זאל זיין ניט נאך אן איבערזעצונג נאך אויך דער טעם הדבר ופירושו. אז אויך דאס זאל זיין בשבעים לשון] - בכדי אז די ענינים פון תורה און אויך די ענינים פון פנימיות התורה⁵ זאלן אַנקומען, און אין אן אופן פון "להראות לו פנים", אויך צו די אידן וואָס פאַרשטייען ניט (לעת עתה) לשון קודש און אפילו ניט קיין אידיש -

נוסף אויף די אנדערע טעמים וואָס זיינען דאָ אין דעם: דער בירור פון די שבעים לשון⁶, וכיו"ב.

ג. אין די שבעים לשון^{6*} גופא - זיינען דאָ געוויסע לשונות וואָס האָבן אין זיך אַ מעלה מיוחדת^{6**}. און ווי מען געפינט אין גמרא אויך בנוגע להלכה בלשון ארמית⁷ און לשון יונית⁸.

ויש לומר, אז עד"ז איז אויך בנוגע צום לשון וואָס ווערט אָנגערופן אידיש:

פון דעם גופא וואָס במשך כו"כ דורות - אויך בדורנו - האָבן רוב ישראל האשכנזים, כולל גדולי ישראל האשכנזים, גערעדט אין דער שפראך (ביז אז זי ווערט אָנגערופן - בדור האחרון עכ"פ - "אידיש"^{8*}) - איז אַ ראי' אז אין איר איז דאָ אַ מעלה לגבי אנדערע שפראַכן⁹.

המשך הפענוח בעמוד 14.

נאים שישתמש בהן העולם כו' [הערה זו נכתבה בצדי השיחה שבצלום א' המופיע בע' 13 ובסופה סימן כ"ק אד"ש מה"מ להמשך שכתב בדף אחר שאינו לפנינו, וראה ההמשך בלקו"ש חכ"א שם (הערה 8)].

7) ראה ירושלמי סוטה פ"ה ה"ב ובר"ד פ"ד, יד (הובא בתורה לשון - ב"ק פג, רע"א): אל יהי לשון סורסי קל בעיניך שהרי בתורה בנביאים ובכתובים חלק לו הכתוב כבוד. ובת"ס שם: דלשון סורסי הוא לשון ארמי.

8) ראה משנה מגילה ח, ב: לא התירו שיכתבו אלא יונית. ובגמרא שם ט, ב: ית כו' של יפת (וראה פרש"י שם). וירושלמי שם פ"א ה"ט: בדקו ומצאו שאין התורה יכולה להתרגם כל צרכה אלא יונית.

8*) ולא מצינו זה בארמית (בזמן הגמרא), ערבית (בזמן הרמב"ם ולפניו ולאחריו), צרפתית (בזמן רש"י וכו' - שרש"י עצמו קוראת "לעז" או "לעז") ועוד.

ומודגש הנ"ל עוד יותר עיי"ז שהר"ף הרס"ג הרמב"ם וכו' כתבו ספריהם ושו"ת בתורה בערבית. משא"כ גדולי ישראל האשכנזים בדורות האחרונים (בנוגע לספרים ושו"ת), ובכ"ז דוקא האחרונה נקראת "אידיש" (אף שתחלתה (ונקראת) אשכנזית, טייטש, זשארנאן וכו').

9) ולהעיר גם מהתמים ח"ב סא, א: "לדבר לפעמים

עצמותו ית' - "אנת הוא חד ולא בחושבן" - שהוא שלא בערך לגמרי הן לעשר והן לאחד עשר, ולפיכך יש בכחו לחבר את שניהם ולאחדם בשלימות.

ג. ועפ"ז יש לומר החילוק בין שלושת התקופות הנ"ל:

יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה לברר את ה"שיריים" האחרונים של הגלות, "לצחצח את הכפתורים", ובסגנון האמור: גמר ושלימות העבודה במשך הדורות להמשיך את ה"אחד עשר" ב"עשר", אבל באופן שהם עדיין שני ענינים שונים (מצד גדרי התחוננים): עשירי מצד הימים ואחד עשר מצד החדשים - כיון שהדרגא דאחד עשר ("וידבר אלוקים גו"י" שלמעלה מעולם) עדיין לא חדרה לגמרי את העולם (עשר). במילא ישנו אמנם החידוש (חודש) של אחד עשר, אבל העבודה הגלו' (מצד הימים, ענין האור והגילוי³) מתבטאת עדיין בהדרגא דעשר [כמבואר במ"א¹⁰ שתוכן העבודה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין התבטאה בהגילוי של עשירי].

היום שלמחרתו - יום אחד עשר לחודש אחד עשר - מדגיש שנוסף ולאחרי העבודה של יום העשירי בחודש אחד עשר, מגיעים ומתעלים (ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹¹) גם להגילוי (יום) דאחד עשר, ובאופן כזה שזה מרומם גם את הגילוי דיום העשירי להדרגא של "אחד עשר יום"¹². ואז ישנו ה"אחד עשר", הן מצד החודש (חודש אחד עשר) והן מצד היום וגילוי (יום אחד עשר)¹³, הן אחד עוד" מציאות (אפילו "עמו").

10) ס' השיחות תש"ן ח"א ע' 235 ואילך.

11) ברכות כח, א. וש"נ.

12) ל' הכתוב - דברים א, ב.

13) ולהעיר מהשייכות חודש האחד עשר ל'ביום

עשר כפי שהוא נמשך אל המקבל (לבנה, חודש), והן כפי שהוא מצד המשפיע (חמה, יום)¹⁴. אבל כל זה הוא עדיין הדרגא דאחד עשר שבשייכות ובערך לעשר.

בזה גופא מגיעים לאח"ז לדרגא נעלית יותר - שנמצאים כבר לאחרי סיום העבודה של כל הביורים, וכבר גם "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק לעמוד הכן לקבל את משיח צדקנו - השלימות דאחד עשר (שלגמרי שלא בערך לעשר), שפועל את החיבור ואיחוד דעשר (מצד ענינו הוא) ואחד עשר (מצד ענינו הוא) - כמרומז בכ"ב שבט:

כ"ב הוא אחד עשר בכפליים (אחד עשר יום מהיום האחד עשר בחודש האחד עשר). זאת אומרת שבימי החודש עצמם - ישנם ב' פעמים אחד עשר (נוסף ע"כ שזהו בחודש האחד עשר). ויש לומר שזה מביע את תכלית השלימות של אחד עשר (התאחדות עשר עם אחד עשר), שגם בדרגת הגילויים ובדרגת המשפיע (יום) ישנו הן אחד עשר כמו שהוא מרומם את העשר (תחוננים), והן אחד עשר מצד עצמו, מצד עצם המשפיע - אחד עשר בטוהרתו ממש, מצד עצמותו יתברך, וגם - חיבור שניהם יחד.

עשתי עשר יום (לחודש הראשון) נשיא לבני אשר" (נשא ז, עב) [להדעות שהשייכות זהושיאים לחדשי השנה היא כסדרם בחנוכת המשכן (קה"י ערך אות יו"ד ערך י"ב חדשים וי"ב שבטים. ובאות ש' ערך שבט. בני יששכר מאמרי חודש שבט מאמר א' בסופו)]. ויש לומר, שיום אחד עשר בחודש הראשון (ניסן) קשור עם התחלת הגילוי - "הלידה" - של בחי' אחד עשר (וראה שיחת שבת הגדול ערב י"א ניסן תשמ"ט (סה"ש ח"ב ע' 389 ואילך)), כידוע שבחודש ניסן היתה לידת עם ישראל (ראה יחזקאל טז. וראה תו"א ר"פ ורא. תו"ח שם צו, ב ואילך. סה"מ"צ להצ"צ עז, סע"ב ואילך. ועוד); ויום אחד עשר בחודש אחד עשר קשור עם שלימות הגילוי של אחד עשר, באופן של נשיאות בגלוי.

14) ראה סה"ש תשנ"ב ע' 317-19.

המעלה המיוחדת שבאידיש

בקשר עם פ' משפטים (שקוראים במנחה דשבת זו), ולקראת הו"ל הקרובה של 5 ספרים נוספים מסדרת ה"שיחות קודש" - **בלשון הרב**, הבאנו ג' צילומים מיוחדים (מוקטנים) מההגהה הא' והב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ יתרו ה'תשמ"א בקשר להדפסת הספר "שיעורים בספר התניא"

הקטע שלפנינו מדבר על השייכות המיוחדת של שפת האידיש להתגלות פנימיות התורה, ועל-כך ש"בכדי להבין את אמיתית הכוונה של ה"דברי תורה" דרבותינו נשיאינו, לא מספיק ללומדם כפי שתורגמו ללשון הקודש ע"י אחר, ומוכרחים להגיע למילים כפי שנאמרו על-ידם באידיש"

(נדפס - לאחרי הגהה נוספת - בלקו"ש חכ"א ע' 446 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק כפי שהוא בצילומים שלפנינו (בא בהדגשה):

א. אויף "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"¹ (וואָס מען הויבט אָן לייענען איצט צו מנחה) זאָגט די גמרא² אז דער לימוד התורה מיט תלמידים דאַרף זיין אין אָן אופן פון "להראות לו פנים". ובלשון פון אַלטן רבי'ן³: "לשום לפניהם טעם המיישב תלמודם ומשימו בלבם".

פון דעם איז מובן (ובמכ"ש) אז בשעת עס זיינען דאָ תלמידים וואָס פאַרשטייען ניט קיין לשון קודש, אָדער אז זייער ידיעה אין לשון קודש איז אין אַזא אופן אַז עס וועט פעלן באַ זיי אין דעם "להראות לו פנים" - איז מען מחוייב צו איבערזעצן פאַר זיי די ענינים שבתורה, און אויך דעם ביאור פון די ענינים (דעם "טעם המיישב תלמודם"), אין זייער שפראַך.

ב. וי"ל אַז דאָס איז פון די טעמים וואָס כ"ק מו"ח אדמו"ר - דער בעל ההילולא פון עשירי בחודש זה - האָט געשריבן מאמרים און שיחות אויך אין אידיש, און האָט זיך משתדל געווען אַז מען זאָל איבערזעצן ענינים פון פנימיות התורה אויף אידיש און אויך אין

הקב"ה ("בך בהקב"ה"¹⁷), עצמותו ית', בך בעצמותך¹⁸,

שע"י כ"ב אותיות התורה מתאחד יהודי עם "בך", עצמות א"ס ב"ה¹⁹. וזה נמשך בכל הענינים ופרטים שלו (שהם בבחי' עשר, עשר כחות הנפש וכו') באופן ד"בך יברך ישראל", שישראל (כל יהודי וכל היהודים) מתברך בכל הברכות - ד"בך", בעצמותך. ■

א. ח"ב ס, א. תקו"ז ת"ו (כא, ב). תכ"ב (סד, א). לקו"ת נציבים מו, ב. ועוד.

(17) שהש"ר שם.

(18) ראה אה"ת (כרך ד) דרושים לסוכות ע' א'תשס. סה"מ תש"א ע' 94. תרפ"ח (תש"ח) ע' קסה (ע' 250). מלוקט ח"ג ע' רטו. וראה תו"א בשלח סד, סע"ב. שער האמונה ספני"ו (צ, א). מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' שפד.

(19) ראה סה"מ תרפ"ח (תש"ח) ותש"א שבעה ערה הקודמת.

זאת אומרת, שלאחרי שישנה השלימות דעשר ואחד עשר (בחודש האחד עשר), שלימות העבודה של בני"מ למטה להמשיך בחי' אחד עשר בעשרת הדברות (שניתנו מלמעלה במתן תורה), נוסף עוד פעם שני' "אחד עשר יום מחורב"¹² - הגילוי ד"בך" כנגד כ"ב אותיות התורה¹⁵.

ויש לומר שזה מביע את הדרגא העליונה שבתורה, כפי שהיא קשורה עם אחד עשר, ואחד עשר בכפליים (שהוא נעלה יותר מאחד עשר בלבד), שלמעלה מהתורה כפי שבאה באופן של עשרה (עשרת הדברות) - התורה כמו שהיא דבר אחד עם עצמותו יתברך, "אורייתא וקוב"ה כולא חד"¹⁶, כמרומז בהמספר דכ"ב אותיות "בך" - שקאי על

(15) ראה שהש"ר פ"א, ד (קרוב לסופו): בך בכ"ב אותיות שכתבת לנו בתורה, ב' תרין כ' עשרין, הרי בך.

(16) תניא פ"ד ורפכ"ג בשם הזהר. וראה זהר ח"א כד,

מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בתי' רות שי' זיסק
לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
יה"ד שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה
- וזוהי תורת ההסידות, כרצון ולנתת-רות כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו
ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי', לברכות עד בלי די

מבצע הנחות לקראת גליון ה-400
לרגל הדפסת גליון ה-400 ניתן לקנות את הכרך האחרון מגליונות
"חי המלך" רפ-שו, יחד עם הכרך החדש שעומד לצאת בקרוב
בהנחה של 40%
כן ניתן להזמין מגוון שנת' בתשלום סמלי של דמי הדואר בלבד:
● פרטים והזמנות בכתובת המערכת (ע' 2) ● המבצע לזמן מוגבל

(1) ר"פ משפטים. (2) עירובין נד, ב. (3) הל' ת"ת פ"ד סי"ח. ובפרש"י עה"ת כאן "להבינם טעמי הדבר ופירושה".

(* במסגרת פרוייקט הדפסתם מחדש של שיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א משנים תשי" - תשמ"א בלשון הרב, במהדורה מתוקנת ומאירת עיניים, עיי' "ועד שיחות קודש" שתחת "מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח", עד עתה י"ל בסדרה זו חמשה כרכים (תשי" - תשי"ד) וכעת נמצאים חמשה כרכים נוספים בשלבי הכנה אחרונים לדפוס. עוד פרטים על מעלת ההוצאה הנוכחית וצורת העריכה - ראה בארוכה ב"פתח דברי" לכרך הא'.

רק לפתוח את הפה ולאכול...

[. .] על ידי כל זה מגיעים אל ה"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", אל ה"שבת בשבתו", ובלשון התניא – ע"י מעשינו ועבודתינו במשך שית אלפי שנים דהוי עלמא, ובמיוחד לאחרי העבודה דיום השישי לאחר חצות, שאז יש את ה"טועמי" חיים זכו", שטועמים ממאכלי השבת,

שהמאכלים מונחים מוכנים, וצריכים רק מזלג וכפית, ו... "טאפארו דא פלאחו" – לצרף את המזלג או הכפית אל המאכל, לפתוח את הפה, לעשות ברכה ולאכול את המאכל.
(תרגום חפשי משיחת ש"פ יתרו ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

ב' שמותיו של משיח צדקנו

ויש להוסיף ולהעיר בנוגע לשמותיו של הצמח צדק – ש"מנחם" בגימטריא "צמח", ו"מענדל" בגימטריא "צדק" – ב' שמותיו של משיח צדקנו.
(משיחת ש"פ יתרו כ"ב שבט ה'תשנ"ג – בלתי מוגה)

שכל אחד יחליט בעצמו שהנה הוא עומד מוכן לביאת משיח

ועוד ועיקר – ע"י ההחלטה שכל אחד יחליט בעצמו שהנה הוא עומד מוכן לביאת משיח צדקנו – נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, וכולנו נמצאים בארצנו הקדושה, ובירושלים עיה"ק, ובהר הקודש, ובבית המקדש השלישי המשולש, עד לקדש הקדשים ולאבן השתי' שבו, שממנה הושתת כל העולם כולו, (ואזי הוא רואה את כל מה שהחלטותיו פעלו),

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ יתרו, כ"ג שבט ה'תשנ"ב – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת יגון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א י"ה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

"להעיר שמנחם שמו"

ובהדגשה יתירה – מכיון שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, ובפרט בזמן האחרון, כמדובר כמ"פ שסיימו כבר הכל וכעת צריך רק להתכונן לגאולה בפועל - הגילוי דבחי' עשירי (שירה העשירית¹ וכו'), יחד עם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "אנת הוא חד", גילוי עצמותו יתברך למטה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, הקשור עם משה רבינו - "גואל ראשון הוא גואל אחרון"².

ובפרט ע"פ המדובר כמ"פ הראשי-תיבות בדרך אפשר של "מיד" – משה, ישראל (הבעש"ט), דוד מלכא-משיחא, היינו שהדור הראשון דמתן-תורה (דורו של משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה ע"י דוד מלכא משיחא), ע"י גילוי החסידות דהבעש"ט ורבותינו נשיאנו ממלאי מקומו, אשר לכשיפוצו מעינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא³.

ויש לומר, שבהתאם לתוכן תיבת "מיד", צריך לומר שג' האותיות קשורים לא עם ג' זמנים שונים (משה בדורו, ישראל הבעש"ט בדורו, ודוד מלכא משיחא בדורו), אלא באים כולם יחד בסמיכות ממש⁴ ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן וזמן. כמרומו גם בזה ש"מיד" הוא גם ר"ת "משה, יהושע, דורם", ששלשתם היו בדור אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – שבאותו הדור ישנו הגילוי דשלשתם – מ' (ר"ת משיח⁵), י' (ר"ת דב' שמותיו דכ"ק מו"ח אדמו"ר) וד' (דורם): יחד עם המשה שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחי' עשר (עשירי בשבט), כולל גם הגילוי דתורת החסידות (מענינות הבעש"ט) על ידו, ישנו גם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", דוד מלכא משיחא.

(משיחת ש"פ יתרו, כ"ג שבט ה'תשנ"ב – מוגה, תרגום מאידית)

1) מכילתא בשלח טו, א.	ובכ"מ.
2) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א משפטים עה, ב.	4) להעיר מהאופנים בחתימת הרמב"ם (פוסק ומורה נבוכים): באותיות נפרדות; באותיות מחוברות זו לזו.
3) אנה"ק הידועה דהבעש"ט – כתר שם טוב בתחלתו.	5) להעיר שמנחם שמו (סנהדרין צח, ב).

העולם כולו כבר נע וזע לקבלת פני משיח צדקנו

בזמן הזה נמצאים כל בני" (גם הגדולים) במעמד ומצב של "טף" (לפני בר-מצוה), כיון שקיום המצוות בזמן הזה הוא בבחינת "ציונים" לעיקר ושלמות החיוב דקיום המצוות לעתיד לבוא.

ויה"ר - והוא העיקר - שבקרוב ממש תהי' ה"בר מצוה" דכל בני, עיקר ושלמות החיוב דקיום המצוות, כולל ובמיוחד המצוות התלויות בארץ, "כמצות רצונך", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", "תמיד", אפילו בזמן הגלות, ועאכו"כ כשהגלות עומדת להסתיים, ועד כדי כך שהעולם כולו כבר נע וזע לקבלת פני משיח צדקנו ("די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח צדקנו") ובאופן שהתורה נותנת כח ומסייעת לקבל את הגילויים דימות המשיח.

(משיחת ליל ד' פ' יתרו, ט"ו בשבט ה'תנשא - בעת ה"יחידות" - בלתי מוגה)

גם לפני הגאולה יושבים בני"א לבטח

[. .] גם לפני הגאולה יושבים בה [בארץ ישראל] בני"א לבטח, ללא פחד מזה ש"אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" בגלל ש"מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה", כיון שהקב"ה "אומר להם (לישראל), בני, אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם .. (וכופל הענין) אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם". "מלך המשיח .. עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר עננים הגיע זמן גאולתכם".*

(משיחת ש"פ יתרו ה'תנשא - מוגה)

הכל כבר ראוי ומוכן לעמידת מלך המשיח

ולהעיר, שבמאמר זה מודגש שביהמ"ק כבר בנוי ומוכן, הכתלים וגם הגג כו', ובאופן שראוי לעמידת אדם, ויתירה מזה - שראוי לעמידת מלך המשיח, שמצד גודל מעלתו צ"ל מקום מכובד כו'.

וכל זה - במעמד ומצב שלפני הגאולה, שלכן, יש צורך בהכרזתו של מלך המשיח (מגג ביהמ"ק) "עננים הגיע זמן גאולתכם!"

ויש להוסיף ולהעיר מהשייכות דכל העולם לקודש הקודשים - שבקדש הקדשים נמצאת "אבן שתי", ש"ממנה הושתת העולם", ומזה מובן שכל העולם כלול בקדש הקדשים.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להשיץ שי' לנגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש"].

(משיחת הנ"ל - בלתי מוגה)

(* יל"ש ישע"י רמז תצט.)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנציץ

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר חצות היום - ה'תשס"ב

יה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

תפקידן של נשי ישראל הצדקניות בדורנו

כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרידות ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעקה מקרב ולב עמוק "עד מתי, עד מתי, עד מתי!...! חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", וכבר בא!

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב - מוגה)

(1 בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה. (2 שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

המחיר מקומי, הפרסום - עולמי!

○ מבצע בלעדי לקראת הזפעת גליזון ה-400 ○

כל התורם הקדשה שבועית על כל הגליונות של "יחי המלך", או מקדיש מדור בתוך הקונטרס למשך שנה - הקדשתו תוקרן בכל רחבי תבל בפתח הוידאו השבועי "לראות את מלכנו" במוצש"ק

התורם הקדשה שבועית רגילה באזור מגוריו - יוכל להזמין

הקדשה שתוקרן בעתיד בוידאו הנ"ל בהנחה של כ-30%

○ הזמנות ופרטים נוספים בכתובת המערכת (עמוד 2)

○ המבצע לזמן מוגבל בלבד, המעונינים מתבקשים להזדה וליצור עמנו קשר